

Ting. Jeg er saa meget mindre bange for, at denne Betænkning kommer ud, som det ærede Medlem ikke maa overse, at Betænkningen er en meget kraftig Støtte for Ministeriets Lovforslag. Paa de vigtigste Punkter er det kirkelige Udvalg enigt med Ministeriet; i de store Spørgsmaal, i alle Hovedspørgsmaalene, f. Eks. med Hensyn til tvungen borgerlig Vielse, giver Betænkningen ubetinget Tilslutning til Ministeriets Forslag. Hvis man tænkte sig, at jeg var gaaet den Vej, at jeg havde forelagt det Zahle'ske Forslag for det kirkelige Udvalg, og efter at have modtaget Udvalgets Betænkning, havde fremsat det foreliggende Lovforslag, vilde det ses, at der vilde være taget ganske enormt Hensyn til det kirkelige Udvalg. Det kirkelige Udvalg støtter nemlig, som sagt, Ministeriet paa alle Hovedpunkter.

Det ærede Medlem var saa elskværdig at sige, at jeg, da jeg fremsatte Lovforslaget her i Tinget, næsten havde omstemt ham, saa at han i Virkeligheden ikke saa noget slemt i det nye Forslag. Det glæder mig, og jeg er vis paa, at han ogsaa siden vil faa samme Opfattelse, naar jeg har haft Ordet i Udvalget. At det ærede Medlem senere er kommet under daarlig Paavirkning, kan jeg ikke gøre for.

Hvad Bestemmelserne om Forlovelse angaar, tror jeg, at Lovforslaget har ramt det rigtige, om end jeg beklager, at det her ikke stemmer med det ærede Medlems Anskuelser. Hvis man vilde tage alle de Konsekvenser af Forlovelse, som var optaget i det tidligere Lovforslag, kom man til at knytte meget vidtgaaende Retsvirkninger til et Forhold, som er saa lidt kontrolabelt som Forlovelsen. Hvad vil Forlovelse sige? Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at Domstolene meget tidt har været i Tvivl om, hvad man skulde forstaa derved. Man har krævet Ringforlovelse; men undertiden har man ment, at man ikke kunde kræve det, andet kunde træde i Stedet for, og hvis hemmelig Forlovelse skal være afgørende, kommer saa mange Hensyn til at spille ind. Det er imidlertid efter min Mening urigtigt at knytte vidtgaaende Retsvirkninger til et uklart Begreb.

Med Hensyn til Formen for Ægteskabets Indgaaelse staar Standpunkt mod Standpunkt. Mit Standpunkt er det, der stemmer med Opfattelsen hos største Delen af det danske Folk, at det er urimeligt at tvinge Folk til at indgaa borgerligt Ægteskab, naar de ønsker at indgaa kirkeligt Ægteskab. Derfor mener jeg, at Lovforslaget her træffer det rigtige. Det kan godt

være, at Udviklingen gaar i den Retning, som det ærede Medlem (Steincke) siger, men hvis man skifter Anskuelse, hvis Flertallet indenfor det danske Folk ønsker, at man skal gaa bort fra den kirkelige Vielse som retsstiftende, kan Spørgsmaalet jo tages op igen. Men saa længe den allerallerstørste Del, ikke blot Flertallet, men sikkert en uhyre Majoritet, holder paa Valgfriheden, synes jeg, Loven bør give Udtryk derfor. Det ærede Medlem var inde paa Bestemmelsen i § 29 om, at Præsterne skal være frit stillet. Jeg synes i og for sig, det er ganske naturligt, at Præsterne bliver til en vis Grad frit stillet med Hensyn til, om de vil vie et Par eller ikke. Det maa jo erindres, at man kan klage over vedkommende Præst til Biskoppen, og Præsten vil selvfølgelig ikke udsætte sig for at blive desavoueret, saa der vil neppe opstaa nogen Meningsforskel. Naar man tager den Konsekvens, at de paagældende kan blive viet af en hvilken som helst Præst og kan blive borgerlig viet, synes jeg, det er ganske rimeligt at give ogsaa Præsten lidt og at tillade ham at sige: her er to Folk, hvis Forhold jeg synes er et saadant, at jeg ikke kan vie dem. Jeg er i alt Fald ikke bange for at overlade det til Præsterne, og jeg tror absolut ikke, at Bestemmelsen vil give Anledning til Misbrug. Hvis den skulde give Anledning til Misbrug, vilde dette efter min Opfattelse noget skyldes de vedkommende selv. Det ærede Medlem og jeg erindrer godt det Tilfælde her fra København, hvor en Mand havde fattet saa stor Kærlighed til en bestemt Præst, at han endelig vilde vies af ham og ikke af nogen anden. Hvis denne Mand endelig vilde vies kirkeligt, tror jeg, det havde været let for ham at blive viet af en anden Præst, og at da overhovedet ingen vilde have skænket dette en Tanke.

Det ærede Medlem (Steincke) omtalte ogsaa Regelen i § 61 og sagde derom, at det var urimeligt, at en Ægtefælle skulde kunne forlange Skilsmisse, naar den anden Ægtefælle var blevet idømt 2 Aars Strafarbejde. Det ærede Medlem kom endogsaa med et, som han syntes, gruopvækkende Eksempel, hvorefter han, som var en god Ægtefælle, en eksemplarisk Ægtemand, naar han overfaldt en fungerende Justitsminister eller rettere den nuværende Justitsminister, risikerede, at hans Kone forlangte Skilsmisse. Jeg maa dertil sige, at jeg tør trygt overlade det til Kvinden at forlange Ægteskabet opløst. Det er jo ikke saaledes, at hun skal forlange det, men saaledes, at hun kan forlange det, og det er muligt, at den eksemplariske Ægtemand, som vedkommende